

ת"פ 57629/10/17 - מדינת ישראל נגד י"ל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57629-10-17 מדינת ישראל נ' י"ל
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
י"ל

הנאשם

ב"כ המאשימה עוה"ד גב' אוסטרובסקי
ב"כ הנאשם עוה"ד משעלי
הכרעת דין

עניינה של הכרעת הדין במחלוקת עובדתית, בשאלה האם תקף הנאשם את בני משפחתו ואיים עליהם, אם לאו.

1. תמצית האישום, מענה הנאשם לו וקורות ההליך

1. בחלק הכללי לכתב האישום צוין כי במועד הרלבנטי התגורר הנאשם ביחידת דיור סמוכה לבית אביו, מר ח"ל שב..... (**להלן: "ח"ל"**). עוד צוין כי לנאשם אחות בשם מ', ודוד בשם א'. ביום 24.2.17, בשעה 19:26 לערך, הגיעו ח"ל, מ' וא' לבית הנאשם, לאחר שבשל שגגה מסר ח"ל לנאשם מפתחות כניסה לביתו (בית הנאשם), שאינם תקינים. בסמוך לאמור השתולל הנאשם וצעק לבני משפחתו "אתם שונאים אותי אני אהרוג אתכם". כמו כן דחף בחזקה את בני המשפחה, אשר נפלו ארצה, ונמלט מן המקום. כתוצאה מן הנפילה נחבל ח"ל בראשו ואיבד הכרתו למספר שניות. כתוצאה מנפילתה נחבלה מ' ונגרמו לה סימני המטומה בזרוע שמאל, סימני שפשוף חיצוניים ורגישות ניכרת בצלע תחתונה משמאל. בתגובה לאמור אחזו ח"ל וא' במוטות ברזל כדי להתגונן מן הנאשם, עד אשר עזב את המקום.

לאור האמור הואשם הנאשם בעבירת איומים, מכוח סע' 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (**להלן: "החוק"**) וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש, מכוח סע' 380 לחוק.

2. **במענה לאישום** (מיום 4.11.18) הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען כי בני המשפחה הם שתקפו אותו.

עוד טען כי אביו היכה אותו מכת אגרוף במצחו וכי האב נפל ארצה כתוצאה מכך שהנאשם הדף אותו (-) במשתמע, מתוך הגנה עצמית). הנאשם ברח מן המקום ואילו אביו ודודו א' רדפו אחריו עם ברזלים. על מנת להתגונן הוא הרים לבנה והניח אותה על הארץ.

המאשימה העידה את אחיותיו של הנאשם, א"ל ומ', כמו גם את נ' - בן זוגה של מ', וכן את אבי הנאשם ודודו. כמו כן העיד גובה אמרת הנאשם במשטרה (ת/8, ת/8א). דו"ח פעולה והודעה נוספת של הנאשם הוגשו בהסכמה (ת/9 ו- ת/10). הנאשם העיד להגנת עצמו.

2. מאפייניה של התשתית הראייתית הנוגעת לבעלי הדין כולם

3. באופן בלתי ממצה, אציין כי ממכלול הראיות עולה תמונה זו, שלמצער על קוויה הכלליים אין מחלוקת בין הצדדים:

עסקינן באירוע מתפתח, הכולל ארבעה שלבים. בשלב הראשון הסבו האחיות מ' וא"ל לשולחן ליל שבת בביתה של א"ל, יחד עם נ', אביהן (ח"ל) ודודן (א'). עובר לאמור מצא שכן מפתחות שאבדו ומסרם לח"ל. לבקשת אביה, הניחה א"ל את המפתחות בכניסה לבית הנאשם, מאחר והשניים סברו כי מדובר במפתחות ביתו. בדיעבד הסתבר כי אין מדובר במפתחותיו. על רקע נתק בין הנאשם ליתר בני המשפחה, התקשרה א"ל לאימה, החיה בנפרד מאביה, ועדכנה אותה כי המפתחות נמצאו, על מנת שתיידע את הנאשם בדבר. בהמשך, במהלך הארוחה, התקשרה האם ומסרה כי הנאשם אינו מצליח לפתוח את דלת ביתו מאחר והמפתחות לא תקינים.

בשלב השני, עזבו הנוכחים (למעט א"ל ונ') את ביתה של א"ל ופנו לבית הנאשם, שם פגשו בו. בין המעורבים התנהל דין ודברים ולכאורה אף אלימות. בשלב השלישי, מחוץ לבית הנאשם ובסמוך אליו, חלה אינטראקציה אלימה בין הנאשם ולבין בני משפחה שונים. השלב הרביעי והאחרון, התאפיין בכך שהמתיחות נמשכה באופן שבו, על פי הנטען, ניצב הנאשם כשלבנה בידו, למול אביו ודודו, אשר אחזו בידיהם מוטות ברזל או שמא מקלות. לאחר האמור הגיעה משטרה למקום.

4. כלל העדים אשר נכחו באירוע או בחלקו, העידו על חלקם כמעורבים או כצופים. כלל המעורבים הם בני משפחה כאמור, שעל כן הם בעלי עניין במידה כזו או אחרת. אין בנמצא עד ניאטרלי, במובנו הצר והמובהק של מונח זה, אשר השקיף מן הצד על האירוע כולו והעיד מרשמיו. עסקינן באירוע דינאמי בן מספר דקות, אשר כל המעורבים בו חוו במהלכו, במידה כזו או אחרת, חשש, מצוקה, עגמת נפש ועוד. לאור האמור, כמו גם בשל נקודות המבט השונות של כל עד (תרתי משמע), חלוף הזמן מן האירוע והשפעה אפשרית של שיחות מאוחרות בין העדים, אך טבעי כי יתקיימו סתירות בין העדויות ולעתים אף בגרסאותיו של עד נתון.

5. השאלה המרכזית היא, האם עסקינן בסתירות אשר די בכמותן ו/או עוצמתן כדי לגרוע מן היכולת לקבוע ממצאי עובדה ומהימנות ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, או שמא מדובר בסתירות שאין בהן כדי לקעקע את התזה המפלילה.

6. הצדדים, וב"כ הנאשם במיוחד, הרחיבו רבות בניתוח מעמיק של כל שלב לפרטיו, ביחס לכל עד ותוך השוואות מתבקשות ליתר הראיות. אין בדעתי לחזור ולפרט את כל אלה. די לענייננו אם אציין בתמצית את עיקר עדותו של כל עד ולאחר מכן את המשמעויות העולות מן האמור.

3. התשתית הראייתית

3.1. תמצית ראיות המאשימה

7. להלן, באופן לא ממצה, עיקר העולה מן העדויות, בתמצית, תוך התמקדות בחלקי העדות הנוגעים לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם.

8. **מ'** העידה בחקירתה הראשית כי עם הגיעה יחד עם חלק מבני המשפחה האחרים לבית הנאשם, הנאשם תקף את דודה בכך שדחף אותו. בחקירתה הנגדית הוסיפה כי באותו מעמד דחף גם את אביה, אך בהמשך טענה שוב כי רק א' הותקף וכי אביה הותקף רק מילולית. עוד העידה כי לאחר שאביה נתן את המפתחות לנאשם, בפתח ביתו של האב, איים הנאשם בכך שאמר: "אתם רוצים לשגע אותי, לעשות אותי מטומטם, אני ארצח אתכם ואהרוג אתכם". הנאשם התנפל על אביו, מ' וא' ביקשו להגן עליו וחצצו בין השניים שאז קיבלה מ' מן הנאשם מכה בידה השמאלית, מתחת לכתף. כתוצאה מכך נגרם לה סימן כחול (ת/2). בחקירתה הנגדית (פ' עמ' 18 שו' 4 ואילך) אישרה כי היא הוכתה בטעות, שכן הנאשם לא התכוון להכותה, אלא את אביה. מ' סתרה את עצמה בכך שמחד מסרה כי הנאשם התנפל על אביה באגרופים ומנגד, ציינה כמעט באותה נשימה כי היא לא ראתה אם הנאשם הצליח לגעת בו, שכן היא עמדה עם הגב לאביה (שם, שו' 25 ועד עמ' 18 שו' 3).

9. מ' נחבלה באירוע, כעולה מן התמונות ת/1-2 והתיעוד הרפואי ת/3. אגב עדותה הראשית ציינה כי בשלבו האחרון של האירוע, עת יצאה לרחוב, נפלה "כמה פעמים". על כך לא מסרה במשטרה. בחקירתה הנגדית ציינה כי כך אירע בנוסף למכה שקיבלה מהנאשם. עם זאת מסרה כי החבלה בברך ימין היא כתוצאה מדחיפת הנאשם אותה ואילו זו השמאלית אירעה כתוצאה מנפילתה העצמית.

10. **א'** העיד בחקירה נגדית, לאחר שבהסכמת הצדדים הוגשו הודעותיו במשטרה (ת/4 ו- ת/5) חלף חקירה ראשית. הרקע להסכמה זו הוא קשיי הדיבור של א', כתוצאה מאירוע מוחי שעבר שנים רבות עובר לאירועים מושא האישום.

11. **א'** אישר בעדותו כי בניגוד לטענת מ', הנאשם לא דחפו בעת בה הם שהו בפתח ביתו של הנאשם. עוד אישר- כשם שלמעשה העידו מספר עדי תביעה- כי הוא שדחף ראשון את הנאשם. לדבריו עשה זאת במטרה להגן על אחיו ח"ל. בסוגיה זו חזר בו העד מדבריו במשטרה, אך לאחר מכן שב ואישר כי עשה זאת על מנת להזיז את הנאשם. בשונה מהודעתו במשטרה ומעדות מ', טען כי הנאשם היכה את אביו מכת "בוקס". כמו כן טען כי מ' הוכתה במכת בוקס אחת ולאחר מכן מסר- שתיים. הספק ניכר בכך שטען

בהמשך כי הוא אינו זוכר כך או אחרת. ככל שנמשכה עדותו, ניכר היה כי העד פחות בטוח באמירותיו. עם זאת, גם הוא הפליל את הנאשם בהשמעת דברי איום "אני אהרוג אתכם", ואף שלש פעמים (פ' עמ' 32-33). א' סתר עצמו גם בשאלה האם בשלב האחרון הנאשם זרק לבנה או רק התכוון לזרקה.

12. **א"ל** העידה כי לאחר קבלת המפתחות סב הנאשם לפתע על עקבותיו ופנה לאביו באמירה "אני אראה לך מה זה", ואז א' חסם אותו בגופו. א' הניח את ידיו על הנאשם וזה הדפו וכתוצאה מכך א' נפל. מ' נגשה להפריד והנאשם הדפה והיא נפלה לארץ (פ' עמ' 41, שו' 11). לטענתה א' קם ואז אביה הגיע להפריד בינו ולבין הנאשם, האב הדף את הנאשם ונפל בעצמו ליד מ'. באשר לחלק האחרון באירוע העידה כי י"ל הרים לבנה ולאחר מכן א' ואביה נטלו מוטות ברזל למולו. העדה אף הזמינה משטרה כעולה מן ההקלטה והתמליל (קבצים 1 ו- 3 של ת/6 ו- ת/6א).

13. **ח"ל** העיד כי לאחר מסירת המפתחות הנאשם איים עליו כי ישחט אותו ויהרוג אותו ולאחר מכן מ' וא' חצצו בינו ולבין בנו הנאשם. מעט מאוחר יותר נפלו מ' א' והנאשם ארצה, וכשביקש להפריד בין הניצים הנאשם אחז במעילו, ודחף אותו לרצפה. כתוצאה מכך נפל ח"ל על גבו, נפגע בראשו והיה מחוסר הכרה לפרק זמן קצר. לדבריו עד היום הוא סובל מכאבים בכתף שמאל כתוצאה מן הנפילה. הוא אף פנה לטיפול רפואי לאחר מכן (ת/7). באשר לחלק האחרון העיד, כי הנאשם אחז לבנה בידו וכי בעקבות כך הוא (ח"ל) הרים מוט ברזל. עוד טען כי בניגוד לדבריו במשטרה הוא לא ראה את א' רודף אחרי הנאשם.

14. **נ'** מיעט לשפוף אור נוסף בעדותו על אודות המחלוקת, למעט באשר לחלק האחרון של האירוע. בהקשר זה העיד כי ח"ל וא' אחזו במוטות ברזל לאחר שהנאשם הרים לבנה (פ' עמ' 24 שו' 25-29).

3.2 תמצית עדות הנאשם

15. תמצית עדות הנאשם היא, כי בשלב קבלת המפתחות א' התחיל להתפרץ עליו ולאחר מכן גם מ' נהגה כלפיו בהתרסה. בשלב מסוים אביו כינה אותו פעמיים "בהמה" ולאחר ששאלו מדוע הוא מכנה אותו כך, ראה את אביו דוחף את מ' וא"ל כדי להגן עליו (על הנאשם) ואז האב "התרומם באוויר" ו"הביא" לו אגרוף במצח. הנאשם דחף אותו לאחר מכן בתגובה והאב נפל על הדשא. לאחר נפילת האב נבהל הנאשם וברח, אך הבחין כי א' מגיע אליו בריצה ואף היכה אותו בפניו מכת אגרוף. בהמשך הגיעו האב וא' גם יחד לקראתו, כשהם אווזים ברזלים ותוך שהם מקללים אותו. כדי להרתיעם הרים הנאשם לבנה. לבקשתו א"ל הביאה אליו את כלבתו והוא התרחק מן המקום.

4. דיון והכרעה

16. לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים וכלל העדויות, כמו גם בחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה לפיה המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, אם

כי לא בהכרח באופן המתואר בכתב האישום כלשונו. תחילה להוראות הדין.

4.1 הוראות הדין הרלבנטיות

17. סע' 380 לחוק, שעניינו "תקיפה הגורמת חבלה ממשית" קובע כי:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו- מאסר שלוש שנים".

"תקיפה" משמעה הפעלת כוח כלפי גופו של אדם ללא הסכמתו. התקיפה עשויה לבוא לידי ביטוי בקשת מצבים ולרבות ע"י הכאה, דחיפה, נגיעה או בכל "דרך אחרת", באופן ישיר או עקיף. הפעלת כוח אף היא עשויה לבוא לידי ביטוי באופנים רבים ובלבד והגיעה לדרגת גרם נזק או אי נוחות. "חבלה" משמעה מכאוב, מחלה או ליקוי גופני, בין קבועים ובין עוברים (סע' 34כד' לחוק) ו"ממשית" משמעה פגיעה גופנית מוחשית (קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, הוצ' דיונון, מהדורת 2006, עמ' 1513 ואילך, עמ' 1522 והאסמכתאות שם). באשר ליסוד הנפשי שבעבירה- בהינתן כי עסקין בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית, נדרשת מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ו"פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה (- סע' 20(א) לחוק).

18. סע' 192 לחוק, שעניינו "איומים", קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו. המדובר בעבירה התנהגותית, שעל כן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיים, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום (רע"פ 8736/15 פלונית נ' מדינת ישראל, מיום 17.1.18).

4.2 ממצאי עובדה ומהימנות

19. הלכה היא, כי ניתן להרשיע נאשם, אף אם לא כל רכיביה של תמונת התצרף מצויים לנגד עיני בית המשפט ובלבד ויהיה הוא מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחוו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז). מנגד, אין להשלים את חלקי התמונה על יסוד הנחות שלא הוכחו.

20. בית המשפט אינו מחויב לבחור בין שתי חלופות שהן דחייתה של גרסה או קבלתה במלואה, אלא רשאי הוא לאמץ רק חלק מעדות ("פלגין דיבורא"), מקום שחומר הראיות מבסס תימוכין לכך (ע"פ 10152/17 **מדינת ישראל נ' ח'טיב**, מיום 10.5.18 והאסמכתאות שם).

21. בקביעת הממצאים להלן נתתי את דעתי למאפייני התשתית הראייתית, לרבות היעדרו של עד בלתי מעורב ודינמיקת האירוע. בחנתי במידת הזהירות הנדרשת את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת, על פי מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות (להרחבה באשר לאופן הערכת ראיות ראו ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08).

4.2.1 אמינות עדי התביעה

22. מצאתי כי כלל עדי התביעה אמינים, וכי הם העידו מתוך שכנוע פנימי בדבר נכונות גרסאותיהם. הסתירות בעדויותיהם משליכות על שאלת מהימנותם, כמבואר להלן - בשונה מאמינותם - בה לא מצאתי להטיל דופי. כך מסקנתי באשר לכל עד ועד מעדי התביעה.

23. בטרם התייחסות למהימנות עדי התביעה, ראוי להתעכב קמעא על אודות אמינותם.

ככלל, התרשמותי הבולטת היא, כי כלל עדי התביעה - כולם בני משפחתו הקרובה של הנאשם - לא ביקשו להרע לו, או להפריז לחומרה באשר למעשיו. מקל וחמר שלא מצאתי כל תימוכין לאפשרות לפיה מי מהם בדה דבר מה נגדו, יש מאין.

24. עוד התרשמתי, למצער באשר לחלק מן העדים, כי ניכרת אף אהבתם אליו, בצד מצוקה ועצב בכל הנוגע לדרך התנהלותו מולם, כפי שהם חווים אותה ועל רקע סכסוכי עבר בין בני המשפחה. עדותה של **מ'** התאפיינה בניסיונות שלא תמיד צלחו, לשלוט בסערת רגשותיה, כמי החיה את האירוע במהלך העדות. ניכר היה כי העדה ביקשה לדייק בדבריה. במהלך העדות שמרה על קשר עין ודמעה לעיתים. באופן דומה התרשמתי לחיוב מאמינותה של **א"ל**, אשר ביחס למ' הייתה מעט מאופקת יותר בהחצנת רגשותיה, אך ניכרו לעיניי מתינותה כמו גם העדר כל ניסיון הפרזה.

25. עדותה של **א'** התאפיינה בקושי ניכר בדיבור. תסכולו של העד מן הסיטואציה היה ניכר. לא מצאתי כל ניסיון הפרזה בדבריו. בתום עדותו מצאתי לברר עם העד את יחסו הרגשי כלפי הנאשם - אחיינו. בתגובה פרץ העד בבכי חזק וממושך, אשר אין כל ספק בליבי כי היה כן ואמיתי, והשיב כי הוא אוהב את הנאשם. העד שלל את האפשרות לפיה יתכן ומסר דבר מה לא נכון משום כעס על הנאשם.

26. עדותה של **ח"ל** האב התאפיינה בעצב וכאב. בסמוך לתחילת עדותו נשאל העד ע"י

התובעת מדוע בני המשפחה אינם מתקשרים ישירות עם הנאשם. בתגובה סיפר העד באריכות כיצד סייע לבנו במרוצת השנים, גם כלכלית. עוד טען כי בנו התדרדר לסמים. לדבריו, הנתק חל לאחר שהנאשם הפגין בעבר אלימות כלפי אחותו (- מ' מסרה בעדותה כי הנאשם תקף בעבר את אביה- פ' עמ' 12, שו' 28). בהמשך ציין כי הוא לא מבין מה הייתה הסיבה להתפרצותו של הנאשם בעת האירוע וכי הוא היה מופתע מכך (פ' עמ' 53, שו' 18; עמ' 54 שו' 1). המחלוקת בין השניים הגיעה בעבר לבית המשפט בניסיון העד לפנות את הנאשם מן המקום. העד אף אישר כי הנאשם סובל מבעיות נפשיות. אלה נגרמו לטעמו בשל סמים.

27. אין בידי להידרש לנכונות כלל טיעוניו של ח"ל, החורגים ממסגרת ההליך שלפניי. אם הפניתי לטיעוניו אלה, נעשה הדבר על מנת להבהיר כי העד מאמין בנכונות דבריו. התרשמתי כי ח"ל פגוע מהתנהלותו הכללית של הנאשם וכי הוא אף נעלב מהתנהגותו באירוע (פ' עמ' 53, שו' 24-25).

28. מסקנתי היא כי הסתירות בעדויות עדי התביעה נובעות בתום לב משילוב של מאפייני הסיטואציה ומגבלות הזיכרון האנושי (שאינו אלא רישום סובייקטיבי של פרשנות כל עד את שקלט בחושיו, אגב השפעתם של תהליכים מודעים ובלתי מודעים עליו).

4.2.2 הערכת מהימנות כלל העדים ומסקנות

29. בחינה מדוקדקת של העדויות לאור טיעוני הצדדים, מלמדת על כי חלק מן הסתירות הן בעצמה שאינה מאפשרת קביעת ממצא ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, בעוד אחרות אינן מגיעות כדי אותה עצמה. בנוסף, חלקים בעדויות עדי התביעה מחזקים חלקים אחרים, בעדויות אחרות של עדי התביעה, באופן המתיישב עימם.

30. כשילוב בין התרשמותי הבלתי אמצעית מאמינות עדי התביעה ותוכן עדויותיהם, מצאתי לקבוע כקביעה כללית, כי בני המשפחה לא ביקשו לתקוף את הנאשם, כשם שלא ביקשו להסלים את המתיחות עימו. טענתם זו, הגם שמשמעת, מקובלת עלי כמהימנה. בהתאם אני מוצא לדחות כבלתי מהימנות את טענות הנאשם לפיהן א' ומ' נהגו בהתרסה כלפיו, וכי אביו ביקש לתוקפו ללא כל הצדקה. בהקשר זה יצוין כי מעדות הנאשם עולה תמיהה ביחס לטענה לפיה סמוך לאחר שהאב ביקש להגן עליו מפני אחיותיו, הוא תקף אותו במכת אגרוף למצח (פ' עמ' 65, שו' 25 ואילך), לאחר ש"התרומם באוויר" כמו "רובינזון קרוזו", על אף ששוב אינו איש צעיר לימים.

31. מסקנתי היא כי המפגש בין המעורבים עובר לאלימות, היה מלכתחילה בעל פוטנציאל של מתח ואלימות, על רקע חששם של בני המשפחה מן הנאשם. די היה במתח ובמחלוקת באשר למפתחות (האם הובאו אלה הנכונים אם לאו), כדי לעורר את זעמו של הנאשם ולהשמיע את האמירה "אתם רוצים לשגע אותי לעשות אותי מטומטם", או אמירה הדומה לה דמיון רב כמעט עד כדי זהות. אני מוצא לקבוע כי

המגע הפיזי הראשון התקיים בין א' ולבין הנאשם, ביוזמת א', אך אין מדובר בתקיפת א' את הנאשם, אלא במגע שתכליתו הייתה להרחיק את הנאשם, שנחזה באותה עת כמי המצוי על סף הפעלת אלימות כלפי ח"ל.

32. **באשר לעבירת האיומים** - אני מקבל כמהימנים את דברי העדים שהעידו על אודות דברי האיום שהשמיע הנאשם, איש על פי עדותו. על פי עדותה של מ', בהמשך לאמירה "אתם רוצים לשגע אותי לעשות אותי מטומטם", המשיך ואיים "אני ארצח אתכם ואהרוג אתכם". א' שמע את האמירה "אני אהרוג אתכם" שלש פעמים, אם כי הוא אינו יודע לציין באיזה שלב בדיוק (וראו גם ת/4 שו' 13). א"ל העידה כי הנאשם אמר לאביה "אני אראה לך מה זה" ואילו האב ח"ל העיד כי הנאשם איים "אני אשחט אותך אני אהרוג אותך אעשה לך".

33. אני מוצא לדחות את טענת ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם מעבירה זו, הואיל ולא הוכח כי הושמעו איומים בבית הנאשם, באופן המתואר בכתב האישום. אמנם על פי העדויות לא הוכח כי דווקא בבית הנאשם נאמרו אמירות מאיימות, אך אלה הושמעו גם הושמעו בהמשך האירוע. מקום בו שלשה עדים מהימנים מעידים על אודות השמעת איומים, אין חשיבות רבה בכך כי התוכן המדויק שונה מעדות לעדות. לא ברור כמה פעמים הושמעו דברי איום ואולם ברור כי הדבר אירע לפחות פעמיים - הן כלפי בני המשפחה כקבוצה והן כלפי האב, תוך שימוש במילים "אשחט", "ארצח" ו"אהרוג".

34. **באשר לעבירת התקיפה** - ההגנה לא סתרה את עדות מ' לפיה היא הוכתה בידה השמאלית ע"י הנאשם, מתחת לכתף וכי נגרם לה סימן כחול כתוצאה מכך. גם אם לא התכוון הנאשם לפגוע במ' אלא באביו, התגבשה עבירת התקיפה, שכן המדובר בכוונה מועתקת [הוראת סע' 20(ג)(2) לחוק]. עם זאת, קיים ספק סביר בשאלה האם לבד מן החבלה בזרוע, יתר חבלותיה של מ' נגרמו כתוצאה מנפילותיה העצמיות או שמא מידי הנאשם.

35. אני מוצא כמהימנה את עדות ח"ל לפיה הוא הותקף ע"י בנו הנאשם, וכי כתוצאה מכך הוא נפל ארצה, נחבל בראשו ואף איבד הכרה, ככל הנראה למשך פרק זמן קצר. על אף הסתירות השונות בדברי העדים, עדות זו נתמכת ככלל בעדויות נוספות.

36. מחלוקת נוספת בין הצדדים נסבה באשר לשלב האחרון של האירוע. עיקרה בשאלה מי נטל ראשון כלי משחית לידי-האם הנאשם באחזו לבנה, או שמא ח"ל וא' באחזם מוטות ברזל/עץ. למצער באשר לא' קיים ספק האם הלה החזיק במקל מטאטא כדבריו או שמא בברזל. המדובר בשלב הסופי של האירוע, שבו לבד מן האיום ההדדי שבהתנהגות, כל צד טוען כי הוא פעל על מנת להגן על עצמו מפני תוקפנות צפויה של האחר.

37. אני מוצא להעדיף את גרסאות עדי התביעה בכלל ושל נ' בפרט בסוגיה זו, אשר ממילא

אין בה משמעות רבה לצורך בירור אשמתו של הנאשם. ביתר שאת, קיימת חשיבות פחותה עוד יותר לשאלה האם א' אחז במקל מטאטא או שמא בברזל.

5. סיכום

לאחר סינון זהיר של כל חלקי העדויות אשר נותרה עמימות ראייתית באשר להם, המקובץ מכל האמור הוא כדלקמן: הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, בכל הנוגע להשמעת האיומים כלפי בני משפחתו, באופן כללי, וספציפית כלפי האב, באופן שבו העידו עדי התביעה. כמו כן הוכחה אשמת הנאשם בכל הנוגע לתקיפתו הגורמת חבלה ממשית את אביו, וכן הוכחה תקיפתו את מ', וגרימת חבלה בזרועה השמאלית, בלבד.

הדיסק ת/6 מושב לידי ב"כ המאשימה.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ט, 10 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים